

Bon dia a totes i tots; alcoianes i alcoians.

En primer lloc, vull començar agraint a l'Ajuntament el regal que m'ha fet, donant-me el privilegi d'escriure i declamar aquest manifest. He d'admetre que un primer moment, quan em van fer la proposta, vaig dubtar de si seria capaç de fer-ho bé, perquè hui és un dia històric, i jo no soc historiadora. Però després, pensant-ho millor, em vaig dir a mi mateixa que era tot un honor i una oportunitat que no podia deixar perdre. I que clar que seria capaç (no sense esborronar-me). Perquè, més enllà de parlar d'història, parlaré de sentiments. I d'això, crec que en sé un poquet més.

Hui, 9 d'octubre, fa 784 anys de l'arribada de Jaume I a València. I com recitava Ovidi als versos dels *Amants* de Vicent Andrés Estellés, podem dir que: "han passat anys, molts anys; han passat moltes coses". Malgrat això, els valencians seguim recordant aquest fet històric, que estudiem a les escoles, des de ben xicotets. Si preguntem a qualsevol dels nostres xiquets i xiquetes alcoians de segur que coneixen el dia en què el centre s'ompli de música en valencià i de llibres en la nostra llengua. Però, tot seguit, em pregunte... Per què és tan important hui dia per a nosaltres aquest 9 d'octubre? Doncs perquè aquesta data marca el naixement de la nostra identitat com a poble. I és ací on vull parlar de sentiments.

Els qui em coneixen una mica saben que no soc una persona especialment orgullosa ni vanitosa. No obstant això, he d'admetre obertament, que si hi ha dues coses que em corprenen, i de les quals m'he sentit sempre afortunada i he presumit des que tinc memòria, són de la meua terra i la meua llengua.

Parle de la meua terra i em referisc a Alcoi, i em referisc també al País Valencià. Alcoi, com a la ciutat on he nascut, on visc, i on vull seguir fent-ho tota la vida. És la ciutat que ens fa créixer i estimar el que som, valencians i alcoians, a valorar i protegir les nostres arrels. Perquè Alcoi no oblida. Commemora, cuida i lluita per reivindicar el que és seu. Una ciutat que defensa la seua llengua i que s'esforça per a mantindre els seus costums i les seues festes tan vius com el primer dia.

Sobre el País Valencià, he de dir que és el lloc que m'ha fet créixer lliure i on, com més conec d'ell i del seu passat, més feliç em sent d'haver-hi nascut. És un poble que, malgrat les opressions, ha sabut sortir-se'n enfortit. Una terra que utilitza els senyals i les cicatrius patides per a alçar el cap i mirar cap endavant recordant sempre la seua història.

No em digueu, que no és per a sentir-se'n orgullosos.

Enguany, l'any 2022, com molts sabreu es considera Any Fuster, en commemoració al centenari del naixement de l'autor. Algú, que va reflexionar i va aprofundir en l'autoconeixement del nostre poble. Ell, va tractar de respondre a la pregunta: què som els valencians? Una qüestió que ens podríem fer el dia de hui. Sabeu què pense jo? Que nosaltres, valencianes i valencians, som molt rics, i potser amb l'enrenou del dia a dia no ens adonem. I no, no parle d'una riquesa tangible, sinó de riquesa històrica i de

cultura heretada. Perquè, a més del llegat de Fuster, tenim els de molts altres autors i autores que han viscut en el nostre país des d'aquell 9 d'octubre i que han fet història utilitzant, prioritzant, lloant i defensant la nostra llengua. I precisament, els alcoians tenim el gran privilegi de què molts d'ells han nascut en la nostra ciutat, presentant-li la mateixa estima. Així, per sort hem rebut els fruits dels treballs de Joan Valls, poeta alcoià i que a Alcoi s'homenatja cada any amb l'atorgament d'un premi honorífic per l'ús i promoció de la nostra llengua. I, per descomptat, els d'Isabel-Clara Simó, a qui Alcoi respecta i admira profundament, i a qui per desgràcia vam haver d'acomiarar fa quasi tres anys. Ella també és un exemple d'estima i respecte a la nostra ciutat i la nostra llengua, i un referent de dona valenta i compromesa.

Estareu d'acord amb mi en què tenim una ciutat d'artistes, i no només escriptores i escriptors. Alcoi té la satisfacció de ser, així mateix, bressol de pintors, cantautors, actors, músics i poetes, que, així com fa la seua ciutat, utilitzen, prioritzen, lloen i defensen la seua llengua.

Us contaré que moltes vegades em pregunten que per què escric en valencià. La veritat és que mai he pensat en què ho podria fer d'altra manera. Que, per què? Doncs perquè és la meua llengua materna, un dels tresors més valuosos que em van regalar els meus pares, i que, per descomptat, vull deixar també als meus fills. Amb la que parle i amb la que pense. Amb la que estime i amb la que transmet el meu amor. Alguna altra vegada també m'han dit que si escric en valencià, no arribaré a tanta gent, i que si això no m'importa. Doncs potser sona pretensions. Però no. No m'importa, ja que no podria ser jo, ser-me sincera i fidel si no emprara el valencià. La meua llengua forma part de mi, és una part tan fonamental de la meua identitat que no podria descriure a la persona que soc sense utilitzar-la.

A més a més, si nosaltres, els valencians, no cuidem i utilitzem la nostra llengua, qui esperem que ho faça? El valencià ens ha donat molt, és el responsable de gran part de l'orgull que sentim com a poble. Per això hui, aprofitant que dispose de l'honor d'estar ací i de què m'escolte molta gent, us anime a no dubtar: utilitzem, prioritzem, lloem i defensem la nostra llengua! Siguem nosaltres motiu d'orgull per a totes les generacions anteriors que han lluitat fins a l'últim dia per fer que la nostra llengua no desaparega mai, que han cridat i s'han deixat la veu, sempre, en valencià.

I vull acabar amb unes paraules de Fuster, que es poden trobar al pròleg del seu primer assaig: "Nosaltres, els valencians":

"La veritat —els fets constatables i explícits—, una vegada delatada, esdevé consciència, i una consciència desperta sempre revertirà en acció o, en última instància, en remordiment. Per a expressar-ho abusant de la terminologia d'un il·lustre barbat: *explicar* serà una invitació a *transformar*".

Valencianes i valencians, a totes i tots, feliç 9 d'octubre! Feliç dia del País Valencià!

Natàlia Gisbert

Alcoi, 9 d'octubre de 2022